

“SƯ TRƯỞNG PHAN HOÀNG VÀ VÕ ĐƯỜNG QUÍ VỊ”

“Trong năm Canh Dần 2010, mỗi tháng Sư Trưởng sẽ gửi một lá thư đến võ đường quý vị để phổ biến trong võ đường và quý vị có thể tình nguyện dịch ra tiếng của nước quý vị. Chắc chắn quý vị sẽ hãnh diện về sự đóng góp đó.”

Lá thư Tháng 4, 2010

THÁCH THỨC KỶ HỒ

Meadowglen, Ottawa, thứ sáu 19 tháng 3, 2010

Gửi môn sinh những võ đường Việt Chí,

Bây giờ đang bắt đầu mùa Xuân, một mùa đẹp đầy vui tươi và hy vọng. Mới về từ Mễ Tây Cơ, vừa lúc tuyết và băng đá bắt đầu tan, Thầy ngắm một cách thán phục cảnh sông Rideau Fall ấn tượng ở Ottawa, với từng tảng nước đá lớn vỡ ra từ thượng lưu trôi xuống hạ lưu âm âm như sấm vang. Thầy chụp một loạt hình để vào Web site của chúng ta (www.vovietjournal.org) theo khuôn khổ PowerPoint Show để chia sẻ với tất cả quý vị. Sau khi xem những hình ảnh này, xin quý vị gửi những nhận xét, ý kiến sáng tạo hay hình ảnh liên hệ cho Thầy ở địa chỉ gphanhoang@vovietjournal.org. Người đầu tiên gửi điện thư về chuyện này cho Thầy sẽ nhận được một **PHẦN THƯỞNG**. Thầy chúc quý vị một tháng tư HẠNH PHÚC, đầy năng lượng và sáng tạo. Tháng này, trên website của chúng ta có những bài tập TÍCH THIÊN theo dạng PPS.

Bây giờ ta trở lại câu chuyện trong Lá Thư trước về Kỳ Hồ ở Mễ Tây Cơ. Lúc đó, Thầy bị thu hút bởi trò chơi ước định chu vi của hồ thần thoại này. Từ bãi cát nhỏ Thầy dùng làm khởi điểm, không có được cái nhìn tổng quát của hồ; vì vậy Thầy không thể ước lượng bề rộng hay bề dài của hồ. Hơn nữa không có đường mòn vòng quanh cái hồ kỳ bí này. Một buổi sáng thứ bảy, Thầy quyết định bắt đầu trò chơi ước định kích thước của hồ. Luật chơi rất giản dị: một khi đã quyết định thi hành một việc gì đó, Thầy không có quyền thay đổi quyết định. Ngày hôm đó, Thầy chọn đi bộ và dùng bước chân để đo, vì không thể dùng xe đạp và đồng hồ đo của nó để đo một phần nào của hồ. Mỗi 1.000 bước (500 mét), Thầy sẽ ngừng lại và tập luyện chín lần bài lễ bái và thở, và mỗi 2.000 bước (1 ki-lô-mét), Thầy sẽ ngừng lại và

tập luyện một bài quyền. Mỗi lần Thầy không tuân theo luật chơi, hồ sẽ thắng.

Thường thường bãi cát nhỏ vắng vẻ này rất yên lặng, nhưng khi Thầy sắp bỏ đi, Thầy nghe tiếng vó ngựa đang chạy về phía mình. Vài giây sau, có bốn thanh niên đi ngựa vây quanh Thầy. Thầy đứng một mình, chỉ có một yết bông trong tay. Những thanh niên cưỡi ngựa qua chỗ Thầy, đi một vòng quanh bãi cát, và phóng ngựa biến đi cũng chớp nhoáng như họ đến. Giờ đây Thầy bắt đầu mơ rằng mình có một con ngựa để đi vòng quanh hồ, hay chỉ để nhập bọn với họ đi phiêu lưu.

Một giây sau, hình ảnh núi Ba-Vì trở lại từ ký ức Thầy với bối cảnh một chục người sơn lâm Việt Nam, già có, trẻ có, đi ngựa không có yên, tay cầm chắc cây thương hay bông, và đi hàng một tiến sâu vào trong ngọn núi tối tăm có tiếng về nhiều cộp dũ. Lúc đó, Thầy mới 11 tuổi đến từ thành thị và đang khám phá hầu hết các khía cạnh của đời sống trên núi cao và rừng (mưa) nhiệt đới trong chính nước mình. Linh tính đã được rèn luyện trong một quá khứ đã chìm vào quên lãng nay trở lại bất thành linh để khơi dậy tính bạo dạn của Thầy, khi Thầy tiến bước trong vùng đất không quen của Kỳ Hồ. Thầy nghĩ mình không nên do dự trong khi tham dự cuộc chơi thám hiểm hồ vì ở đây không có cộp hay sự tử để mình sợ. Nhưng một giây sau, Thầy nhận thức được rằng mình đã không lấy đầy đủ biện pháp đề phòng rắn. Lúc đó Thầy đang một mình ở một chỗ hoang vắng ở Mễ Tây Cơ, không phải như Canada, một nước nhiều tuyết và cây phong không có rắn độc.

Tuy không có đường mòn xung quanh hồ, Thầy tiến hành cuộc thám hiểm một cách tốt đẹp trong hai ki lô mét đầu. Lúc ngừng lại sau ki lô mét đầu, Thầy tập luyện bài Đi Xa; hồ yên lặng có vẻ hiểu ý Thầy - Thầy sẽ “đi xa”. Lúc ngừng lại sau hai ki lô mét, hồ gửi hàng trăm con chim bay lượn xung quanh để gây ấn tượng với Thầy. Đàn chim này bay lên rất cao từng toán rất có tổ chức dưới bầu trời mây u ám. Rồi Thầy rất ngạc nhiên thấy đàn chim chợt biến mất rồi lại hiện lại trong nháy mắt, như một pha ảo thuật, dưới khung trời tuyệt đẹp. Thầy từ từ tập luyện Thập Bát Điều nhiều lần rồi yên lặng rời nơi này để tiếp tục cuộc thám hiểm.

Thầy lại gặp thêm khó khăn trong ki lô mét thứ ba. Cảnh vật trên đường trở nên khó lường. Đất ướt và có một con lạch chảy ngang đường đi. Con lạch này cạn nhưng đá dưới đáy có vẻ trơn trượt. Thầy có thể tìm cách đi qua, nhưng kế hoạch múa quyền giữa một dòng nước không quen không phải là

chuyện dễ hay chuyện khôn ngoan dù là trong một nước thái bình. Một giải pháp là rẽ qua trái và đi bộ một quãng cho hết ki lô mét thứ ba trước khi lội qua dòng nước. Có thể đó là một ý kiến tốt nhưng không phải là một giải pháp chính đáng. Một giải pháp khác tự nhiên hiện lên trong đầu Thầy, là tìm một bài quyền nào không có đá cước hay động tác nào thấp. Quả nhiên có một bài ngắn chúng ta gần như đã quên, chỉ có 5 động tác giản dị bằng tay. Vừa dễ làm, vừa phong phú về ý nghĩa. Bài này là “Bài Dấu Việt”. Thầy lội nước vào con lạch một cách tự tin, và giữa dòng nước, Thầy ngừng lại để tập bài này. Trong khi Thầy đang thi triển Bài Dấu Việt, cây yết bỗng tuột ra khỏi tay và Thầy đã chụp lại được nhưng phải trả giá là ngã xuống dòng nước.

Thầy đã thua. Hồ đã thắng hiệp đầu. Ngày hôm ấy kết thúc tại một quán ăn Mỹ Tây Cơ có tiếng tên là El Cielo, tại Zona Rosa. Tại đó Thầy bầu bạn với những vị cộng sự viên mới người Mỹ Tây Cơ, thưởng thức rượu “vodka Mỹ” *tequila* và khám phá rằng trong tiếng I Pha Nho Mỹ Tây Cơ, chữ “Si” không phải lúc nào cũng nghĩa là “Có”, mà có khi còn có nghĩa là “Không” nữa.

Chúc an lành,

Sư Trưởng Phan Hoàng

Sáng Lập Viên Việt Tài Chí, Chí Kiếm, Việt Võ Đạo Quốc Tế

gmpphanhoang@vovietjournal.org

vovietblackbelt@yahoo.com

VIETCHIPOST số 48, tháng 4, 2010